

Resum de les opinions del Grup de Lectura en la trobada del 21 de gener de 2013 sobre LES JOIES DEL PARADÍS, de Donna Leon:

Tots els membres del Grup de Lectura van destacar, per elogiar-la o criticar-la, la part de *Les joies del paradís* vinculada a la investigació musicobiogràfica, per a alguns massa detallada, ja que fins i tot s'esmenten els navegadors i els buscadors utilitzats per trobar informació a Internet, per a d'altres interessant, ja que descriu minuciosament la feina d'investigació de Caterina Pellegrini, l'experta musicòloga protagonista de l'obra.

Va assenyalar-se també el poc equilibri existent entre la molta documentació i el poc gruix argumental de la novel·la, fet que conseqüentment, per poder gaudir-ne i valorar-la amb equitat, exigia una preparació cultural i musical sobre el període barroc a l'abast de poquíssims lectors.

Els lectors més acostumats a l'obra de Donna Leon també van queixar-se del fet que la ciutat de Venècia no fos tan present ni tan visible en aquesta obra com en totes les anteriors de la novel·lista.

Pel que fa a l'argument, la majoria de lectors van considerar que, de les dues històries que explica el llibre, la situada en l'actualitat té més interès que la situada en el passat, que sembla que hagi de crear moltes expectatives, però que finalment no es concreten. D'alguna manera, el llibre té un plantejament, unes perspectives i també unes insinuacions força interessants que no es compleixen ni es resolten.

També es va dir que el recurs argumental del bagul amb doble fons és excessivament fàcil, tot i que el detall del seu descobriment, amb la postura un tan divertida de la protagonista, salva una mica el capítol. Alguns membres del Grup van dir també que havien trobat el final "massa bonic", un final feliç que pot decebre el lector més incisiu.

Es van retreure també alguns elements argumentals que no s'acaben de definir, com és el cas de les possibles partitures descobertes i el seu destí final, o certes incongruències sobre el moviment de papers dins del bagul quan, en realitat, no es poden moure... D'altra banda es va trobar curiós i original el relat sobre l'històric fitxer de la Biblioteca Marciana.

La raó principal del llibre, la història del bisbe compositor Agostino Steffani, es va trobar difícil i complicada, quan, paradoxalment, el personatge té sobre el paper una biografia que podria haver donat molt més bon resultat en una novel·la.

Quant als personatges, se'n va retreure la poca descripció, tant física com psicològica, ja que se'ls retrata, en gairebé tots els casos, amb gran superficialitat, començant per Caterina, la mateixa protagonista, que molts lectors van confessar no haver aconseguit fer-se seva. Des del punt de vista costumista també es va comentar que Caterina sempre té gana, però a l'hora de la veritat menja molt malament per ser italiana.

Més enllà de la protagonista, però, alguns personatges semblen tenir un cert gruix, com Roseanna o el doctor Moretti, però no acaben de fer el pes i queden, si no tots almenys la majoria, a mig dibuixar.

Es podria concloure, en opinió de bona part dels lectors del Grup, que l'origen del llibre ha marcat la seva execució: dues grans dives, una literària i l'altra musical, Donna Leon i Cecilia Bartoli, decideixen fer un "divertimento" que a elles els encanta i sobre el qual no apliquen una excessiva autoexigència perquè s'ho poden permetre, i aquesta podria ser la raó que, un cop llegida l'obra, tot plegat resulti bastant superflu i, d'alguna manera, amb una pinzellada de frivolitat tal vegada volguda en origen. Els divertiments, però, poden tenir una pega: que al cap de poc temps te n'oblidis completament.

També es va dir que, després d'haver fet tantes novel·les de gènere i de personatges de clar dibuix, tal vegada Donna Leon havia decidit optar per aplicar a la seva novel·la les teories més elitistes de la novel·la actual, on no importa la trama ni els personatges, perquè de fet el que es pretén és fer un retrat del caos.

Tot podria ser, però el que va semblar cert, després de la trobada del Grup de Lectura, és que els seguidors de Donna Leon s'estimen més la Venècia de Guido Brunetti que la de Caterina Pellegrini, per més que el barroc sigui una època musicalment admirable.

Com d'habitud, el nostre agraïment més sincer als components del Grup de Lectura per la seva assistència i per les seves contribucions al debat. Us esperem a la nostra pròxima cita:

- *La nevada del cucut*, de Blanca Busquets (Rosa dels Vents, 2010)

(Dilluns, **18 de febrer** de 2013, a les 7 de la tarda)